

Nr. S.99.0103.F.-

LIGA VAN DE ARABISCHE STATEN,

Mr. Philippe Gérard en Mr. Michel Mahieu, advocaten bij het Hof van Cassatie,

tegen

T. M.,

Mr. Lucien Simont, advocaat bij het Hof van Cassatie.

HET HOF,

Gehoord het verslag van raadsheer Storck en op de conclusie van eerste advocaat-generaal Leclercq ;

Gelet op het bestreden arrest, op 21 januari 1999 door het Arbeidshof te Brussel gewezen ;

Over het eerste middel : schending van de aanhef, van de artikelen 1, 31 en, voor zoveel nodig, 22, 26 en 30 van het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten gesloten op 16 november 1995, met name goedgekeurd door de volgende akten: het decreet van de Duitse Gemeenschap van 20 oktober 1997 houdende instemming met de volgende internationale akten : (...) 2. het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 16 november 1995 (B.S. 14 januari 1998) ; het decreet van de Franse Gemeenschap van 23 maart 1998 houdende instemming met het akkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel

op 16 november 1995 (B.S. 15 augustus 1998); de ordonnantie van het Brussels Gewest van 26 maart 1998 houdende instemming met de volgende internationale akten : (...) het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 26 (lees : 16) november 1995 (B.S. 13 juni 1998) ; het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 9 februari 1999 houdende instemming met de volgende internationale akten : (...) 7. het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 16 november 1995 (B.S. 20 maart 1999) ; het decreet van Waalse Gewest van 25 februari 1999 houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 16 november 1995 (B.S. 11 maart 1999); van de artikelen 1, 2, 11 tot 14 , 16 tot 18, 24 tot 27, inzonderheid 12 en 25 tot 27, van het Verdrag van Wenen van 20 (lees : 21) maart 1986 inzake het verdragenrecht tussen Staten en internationale organisaties of tussen internationale organisaties, goedgekeurd bij de wet van 8 juni 1992 (B.S. van 25 december 1993); miskennis van het algemeen beginsel van internationaal recht dat de immuniteit van rechtsmacht vastlegt van de internationale organisaties ten aanzien van de Staten die hen hebben opgericht of erkend, met name vastgelegd in artikel 105 van het Handvest van de Verenigde Naties ondertekend te San Francisco op 26 juni 1945 en goedgekeurd bij de wet van (14 december) 1945, in artikel 28 van het Verdrag van 8 april 1965 tot instelling van een Raad en een Commissie welke de Europese Gemeenschappen gemeen hebben, goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1966, en inzonderheid in artikel 1 van het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, en schending van de artikelen 167, §2 tot 4, van de Grondwet en 16, §1, van de bijzondere wet tot hervorming der

instellingen van 8 augustus 1980, gewijzigd bij artikel 1, §1, van de bijzondere wet van 5 mei 1993 betreffende de internationale betrekkingen van de gemeenschappen en de gewesten,

doordat *het arrest, bij de uitspraak over de vordering van verweerder tegen eiseres, de door haar aangevoerde exceptie verwerpt die was afgeleid uit de immuniteit van rechtsmacht waarop zij aanspraak maakt en zulks, enerzijds, met verwijzing naar de motivering van de eerste rechter, luidens welke, volgens het arrest : 'het door haar aangevoerde akkoord dat op 16 november 1995 is ondertekend niet door de Kamer van volksvertegenwoordigers van het Belgische parlement is bekrachtigd hoewel artikel 167, §2, in fine, van de Grondwet bepaalt dat internationale verdragen in België eerst gevolg hebben nadat zij de instemming van de Kamers hebben gekregen ; bovendien toont (eiseres) niet aan dat die akkoorden stilzwijgend door de Belgische Staat bekrachtigd werden; de aangevoerde gegevens kunnen hoogstens aantonen dat de permanente missie van de Liga erkend is, maar niet de Liga van de Arabische Staten als dusdanig. Tenslotte wordt de weigering om aan (eiseres) in deze zaak een immuniteit van rechtsmacht toe te kennen ook verantwoord door het feit dat het geschil een beheersdaad betreft die niet door de immuniteit van rechtsmacht is gedekt" en, anderzijds, daaraan volgende eigen motivering toevoegt: "die vaststellingen van de eerste rechter moeten zeker worden bevestigd aangezien (eiseres) nog steeds niet aantoont dat het Zetelakkoord van 16 november 1995 door het Belgisch Parlement zou zijn bekrachtigd, te meer daar uit de bepalingen van dat akkoord blijkt dat : 'Artikel 28 : de Liga, de ambtenaren en de lokale medewerkers de Belgische wetten en voorschriften in acht dienen te nemen. Artikel 31 : elk van beide partijen de andere partij ervan in kennis stelt dat aan de in haar wetgeving vereiste wetgeving*

vereiste procedures voor de inwerkingtreding van dit Akkoord is voldaan'. De lezing van die laatste bepaling staft de stelling dat het vervullen van de formaliteiten die respectievelijk de interne orde van elke partij betreffen een noodzakelijke vereiste voor de inwerkingtreding van het Akkoord is, zodat een stilzwijgende overeenkomst over de toepassing waardeloos is. Welnu, en dat werd reeds gepreciseerd, (eiseres) heeft nooit aangetoond dat het Belgische Parlement het Zetelakkoord van 16 november 1995 zou hebben bekrachtigd (in het Frans verkeerdelijk 'notifié'), zodat het niet in werking is getreden en bijgevolg de immuniteit van rechtsmacht die uit dat Zetelakkoord is afgeleid, niet in aanmerking kan worden genomen",

terwijl, eerste onderdeel, het verbindend karakter en met name de inwerkingtreding van het Zetelakkoord van 16 november 1995, dat een akte van internationaal recht is en als dusdanig onder toepassing valt van het in het middel aangewezen Verdrag van Wenen van 21 maart 1986, door de bepalingen van dat verdrag en verder door de bedingen van het Zetelakkoord zelf worden bepaald ; naar luid van de artikelen 11 en 12 van het Verdrag van Wenen, de instemming van een Staat of van een internationale organisatie door een verdrag gebonden te worden tot uitdrukking wordt gebracht door ondertekening door die Staat of die organisatie, wanneer het verdrag erin voorziet dat de ondertekening dit gevolg heeft of wanneer het vaststaat dat de Staten of de organisaties die aan de onderhandelingen hebben deelgenomen, zijn overeengekomen dat de ondertekening dit gevolg heeft ; naar luid van artikel 25 van het Verdrag van Wenen, een verdrag of een deel van een verdrag voorlopig wordt toegepast in afwachting van zijn inwerkingtreding indien de Staten en de organisaties die hebben deelgenomen aan de onderhandelingen op een of andere wijze aldus zijn overeengekomen ; het Zetelakk-

oord van 16 november 1995 in zijn aanhef bepaalt dat de partijen "wensende een akkoord te sluiten ten einde het stelsel van voorrechten en immuniteiten vast te stellen dat nodig is voor de uitoefening van de taken van de Liga in België" en hetzelfde akkoord in zijn artikel 1 bepaalt dat de goederen en activa die de Liga uitsluitend voor de uitoefening van haar officiële werkzaamheden gebruikt, immuniteit van rechtsmacht genieten, behalve voor zover de Liga er in een bijzonder geval uitdrukkelijk afstand van heeft gedaan ; uit die bepalingen volgt dat het hoofddoel van het Zetelakkoord, met name het beginsel zelf van de immuniteit van rechtsmacht van eiseres, geen nieuwe regel is die enkel en alleen uit het akkoord is ontstaan, maar een reeds bestaande regel die het akkoord enkel preciseert en waarvan het trouwens de noodzakelijkheid vaststelt ; artikel 31 van het Akkoord bepaalt dat elk van beide partijen de andere partij ervan in kennis stelt dat aan de in haar wetgeving vereiste procedures voor de inwerkingtreding van dit Akkoord is voldaan en dat dit Akkoord van kracht zal blijven volgens de voorwaarden die het bepaalt ; uit de samenlezing van die bedingen volgt dat de verwijzing naar "de in haar wetgeving vereiste procedures voor de inwerkingtreding van dit Akkoord" alleen betrekking heeft op de kennisgeving die de ene partij aan de andere moet doen maar dat die verwijzing het verbindend karakter van het Akkoord tussen partijen niet doen afhangen van het voltrekken van de "procedures vereist door (elke) wetgeving" ; die verwijzing dus geenszins uitsluit maar integendeel bewijst dat de partijen het stelsel van de voorrechten en immuniteiten, dat zij noodzakelijk achten, hebben willen bevestigen - en bij deze gelegenheid verduidelijken - en dat zij zich aldus vanaf de ondertekening van het verdrag hebben willen binden, of in bijkomende orde dat ze zich vanaf die ondertekening voorlopig

hebben willen binden, althans wat betreft het beginsel van de immuniteit van rechtsmacht van eiseres ; zulks des te meer het geval is daar de in het middel aangewezen decreten en ordonnances bepalen dat zij op 16 november 1995 uitwerking zullen hebben en dat hetzelfde geldt voor het ontwerp van federale wet tot goedkeuring van het Zetelakkoord van 16 november 1995, dat achtereenvolgens door de Senaat en door de Kamer van volksvertegenwoordigers op 22 en 29 april 1999 is aangenomen en dat thans ter bekrachtiging aan de Koning is voorgelegd ; artikel 167, §2, van de Grondwet bepaalt dat de Koning de verdragen sluit, met uitzondering van die welke betrekking hebben op de aangelegenheden waarvoor de Gemeenschappen en Gewesten bevoegd zijn en zegt dat die verdragen eerst gevolg hebben nadat zij de instemming van de Kamers hebben verkregen ; artikel 167, §3, van de Grondwet evenzo bepaalt wat betreft de verdragen die gesloten zijn door de Gemeenschaps- en Gewestregeringen, met name door te zeggen dat die verdragen eerst gevolg hebben nadat zij de instemming van de overeenstemmende Raad hebben verkregen ; artikel 167, §4, van de Grondwet aan de bijzondere wetgever de bevoegdheid verleent om de nadere regelen vast te stellen voor het sluiten van gemengde verdragen, dat wil zeggen verdragen die betrekking hebben op federale materies en op materies die tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen en Gewesten of van een van hen behoren ; naar luid van bepalingen van de bijzondere wet van 5 mei 1993, inzonderheid van haar artikel 1, §1, dat is ingevoegd in artikel 16, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de instemming met verdragen die onder zijn bevoegdheid vallen door de betrokken Raad wordt gegeven ; artikel 167 van de Grondwet, in alle onderstellingen en inzonderheid in de laatste, aldus moet worden uitgelegd dat de vereiste instemming de akte is waarvan de verbindende werking van het verdrag of van

een internationaal akkoord afhangt in de betrekkingen die uitsluitend door de Belgische rechtsorde worden geregeld, terwijl de verbindende werking van dat verdrag of van die overeenkomst in de betrekkingen die door de internationale rechtsorde worden geregeld onder toepassing valt van de regels van het internationaal recht, in dit geval het Verdrag van Wenen van 21 maart 1986 ; artikel 26 van dat Verdrag bepaalt dat elk in werking getreden verdrag de partijen verbindt en door hen te goeder trouw ten uitvoer moet worden gelegd en artikel 27 van hetzelfde verdrag bepaalt dat een Staat die partij is bij een verdrag zich niet mag beroepen op de bepalingen van zijn nationale recht om het niet ten uitvoer leggen van een verdrag te rechtvaardigen ; de immuniteit van rechtsmacht die aan de internationale organisaties is verleend en die impliceert dat de rechtbanken van de Staten helemaal geen rechtsmacht hebben, in de eerste plaats tot de internationale rechtsorde behoort en het ontbreken van de instemming(en) bepaald bij artikel 167 van de Grondwet dus de toepassing ervan door de Belgische rechtbanken niet in de weg mag staan; daaruit volgt dat het arrest dat weigert het Zetelakkoord van 16 november 1995 toe te passen terwijl België daardoor verbonden is althans wat betreft het door eiseres aangevoerde beginsel van de immuniteit van rechtsmacht, op grond dat de instemming (in werkelijkheid het geheel van de instemmingen) die vereist is door de Belgische grondwettelijke en wettelijke regels nog niet is verworven, de artikelen 12, of in bijkomende orde 25, en 26 en 27 van het Verdrag van Wenen, de aanhef en de artikelen 1 en 31 en, voor zoveel als nodig, 22, 26 en 30 van het Zetelakkoord van 16 november 1995 schendt en bovendien, door artikel 167, §2 tot 4, van de Grondwet verkeerd uit te leggen, eveneens die grondwettelijke regels schendt ;

tweede onderdeel, de immuniteit van rechtsmacht van inter-

nationale organisaties is vastgelegd in een algemeen beginsel van het internationaal publiek recht, wat een verbindende formele bron is van de regels van het internationaal publiek recht, met name naar luid van artikel 38, 1, c), van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof van 26 juni 1945, goedgekeurd bij de Belgische wet van 14 december 1945; daaruit volgt dat het arrest, door te weigeren aan eiseres de door haar aangevoerde immuniteit van rechtsmacht toe te kennen, het in het middel aangewezen algemeen rechtsbeginsel miskent ;

derde onderdeel, het Zetelakkoord van 16 november 1995 nu reeds door de decreten en de ordonnantie die in het middel zijn aangewezen, de instemming van verschillende instanties heeft verkregen met uitwerking op 16 november 1995, zodat het Zetelakkoord, althans wat betreft de materies die onder de bevoegdheid van de betrokken Gemeenschappen en Gewesten vallen, van kracht is geworden en dus tot de Belgische juridische regelgeving behoort die door de Belgische rechtbanken moet worden toegepast; het arrest niet vaststelt dat de door eiseres aangevoerde immuniteit van rechtsmacht helemaal niets te maken zou hebben met de materies die tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen en Gewesten behoren die de voormelde akten van instemming hebben genomen; daaruit volgt dat het arrest, door de immuniteit van rechtsmacht die volgt uit het Zetelakkoord van 16 november 1995 niet te willen erkennen, de artikelen 167, §2 en 4 van de Grondwet en 16, §1, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij de wet van 5 mei 1993, schendt :

Wat het eerste onderdeel betreft :

Over de eerste grond van niet-ontvankelijkheid die verwe-

erder tegen dit onderdeel opwerpt : het Verdrag inzake het verdragrecht tussen Staten en internationale organisaties of tussen internationale organisaties, gesloten te Wenen op 8 juni 1992, is nog niet van kracht :

Overwegende dat de instemming van de wetgevende macht met een verdrag dat verdrag slechts verbindende kracht in de interne rechtsorde verleent onder de opschortende voorwaarde dat het ten aanzien van België in de internationale rechtsorde van kracht wordt ;

Overwegende dat het Verdrag van Wenen van 21 maart 1986 naar luid van zijn artikel 85, 1, in werking treedt op de dertigste dag volgend op de datum van neerlegging van de vijfendertigste akte van bekrachtiging of toetreding door Staten of door Namibië, vertegenwoordigd door de Raad van de Verenigde Naties voor Namibië ;

Overwegende dat die voorwaarde niet is vervuld zodat dit verdrag, hoewel België zijn akte van bekrachtiging op 1 september 1992 heeft neergelegd, ten aanzien van België in de internationale rechtsorde niet in werking is getreden ;

Dat de grond van niet-ontvankelijkheid dient te worden aangenomen ;

Over de tweede grond van niet-ontvankelijkheid die verder tegen dit onderdeel opwerpt: het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Liga van de Arabische Staten, ondertekend te Brussel op 16 november 1995, heeft niet de instemming van de Kamers gekregen en werd niet bekrachtigd :

Overwegende, enerzijds, dat de instemming van de Kamers met het voornoemd Zetelakkoord is gegeven bij de wet van 9 juni 1999, die in het Belgisch Staatsblad van 4 november 1999 is bekendgemaakt, en waarvan artikel 3 bepaalt dat zij uitwerking zal hebben op 16 november 1995 ;

Dat, anderzijds, dat Zetelakkoord aan elk van beide partijen slechts een vormvereiste oplegt dat is bepaald in artikel 31, eerste lid, en dat erin bestaat dat zij de andere partij ervan in kennis moet stellen dat aan de in haar wetgeving vereiste procedures voor de inwerkingtreding van dit akkoord is voldaan ;

Dat de grond van niet-ontvankelijkheid niet kan worden aangenomen;

Over de gegrondheid van het onderdeel:

Overwegende dat, ingevolge artikel 167, §2, van de Grondwet, de Koning de verdragen sluit, met uitzondering van die welke betrekking hebben op de aangelegenheden, bedoeld in §3 van hetzelfde artikel die tot de bevoegdheid van de Gemeenschaps- en Gewestraden behoren, en die verdragen eerst gevolg hebben nadat zij de instemming van de Kamers hebben verkregen ;

Dat noch artikel 167, §4, van de Grondwet noch artikel 16, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen dat, ingevolge die grondwettelijke bepaling, voorschrijft dat instemming met de verdragen in de aangelegenheden waarvoor hij bevoegd is, wordt verleend door de betrokken Gemeenschaps- of Gewestraad, afbreuk doen aan de regel dat een door de Koning gesloten verdrag zonder instemming van de Kamers geen uitwerking kan hebben ;

Dat die regel voorschrijft dat een dergelijk verdrag, ook al is het ten aanzien van België van kracht in de internationale rechtsorde, bij ontstentenis van die instemming geen verbindende kracht heeft in de interne rechtsorde en dat de rechtbanken het niet mogen toepassen ;

Overwegende dat de immuniteit van rechtsmacht van een ged-ingvoerende partij tot gevolg heeft dat de hoven en rechtbanken die normaal volgens het interne recht bevoegd zijn, die bev-

oegdheid om kennis te nemen van de vordering verliezen ;

Overwegende dat de Belgische rechter zich bijgevolg niet onbevoegd kan verklaren wegens een immuniteit die is bepaald in een verdrag dat door de Koning is gesloten maar waarmee de Kamers niet hebben ingestemd ;

Wat het derde onderdeel betreft :

Overwegende dat uit het antwoord op het eerste onderdeel volgt dat een door de Koning gesloten verdrag alleen uitwerking heeft na de instemming van de Kamers, zelfs als het gedeeltelijk betrekking heeft op materies die tot de bevoegdheid van de Gemeenschaps- en Gewestraden behoren ;

Wat het tweede onderdeel betreft :

Overwegende dat er geen algemeen beginsel van het internationaal publiek recht, in de zin van artikel 38, 1, c, van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof ondertekend te San Francisco op 1 juni 1945 en goedgekeurd bij de wet van 14 december 1945, bestaat dat de immuniteit van rechtsmacht vastlegt van de internationale organisaties ten aanzien van de Staten die hen hebben opgericht of erkend ;

Dat de drie onderdelen, in zoverre zij ontvankelijk zijn, falen naar recht ;

Over het tweede middel : *schending* van de artikelen 1 van het Zetelakkoord dat op 16 november 1995 is gesloten tussen de Liga van de Arabische Staten en het Koninkrijk België, goedgekeurd bij de in het eerste middel weergegeven decreten en ordonnanties, 1319, 1320, 1322 van het Burgerlijk Wetboek en 149 van de Grondwet,

doordat het arrest bij de uitspraak over de vordering van

verweerder tegen eiseres, de door haar aangevoerde exceptie verwerpt die was afgeleid uit de immuniteit van rechtsmacht waarop zij aanspraak maakt en zulks om de volgende redenen, die volgen op die waarbij het arrest zegt dat het Zetelakkoord van 16 november 1995 niet van toepassing is : "bovendien en ten overvloede, kan de immuniteit van rechtsmacht niet worden toegekend omdat het geschil betrekking heeft op de uitvoering van een arbeidsovereenkomst, dat is een handeling van privé-bestuur en geen handeling van de overheid. Dienaangaande zegt een vaste en gevestigde rechtspraak dat de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde bevoegd zijn om uitspraak te doen over geschillen uit een handeling van bestuur; welnu, de verbintenissen die ontstaan uit de uitvoering van een arbeidsovereenkomst behoren ontegenzeggelijk tot die categorie. (...) Die rechtspraak en (die) rechtsleer erkennen dat het, in het kader van het sluiten van een arbeidsovereenkomst, gaat om een handeling van prive-bestuur en dat er dus geen immuniteit van rechtsmacht kan zijn",

terwijl, eerste onderdeel, in de onderstelling van die motivering, te weten die van het verbindend karakter van het Zetelakkoord van 16 november 1995, artikel 1 van dat akkoord zonder enige beperking stelt dat de goederen en activa die eiseres uitsluitend voor de uitoefening van haar officiële werkzaamheden gebruikt, immuniteit van rechtsmacht genieten, behalve voor zover de Liga er in een bijzonder geval uitdrukkelijk afstand van heeft gedaan ; die bepaling helemaal geen onderscheid maakt tussen de handelingen van de overheid, die immuniteit van rechtsmacht zouden genieten, en de handelingen van privébestuur waarvoor dat niet zou gelden ; dat onderscheid, dat van toepassing kan zijn op de immuniteiten van rechtsmacht die voor de verdragsluitende Staten voortvloeien uit het

Verdrag van Wenen van 18 april 1961 betreffende de diplomatieke betrekkingen, daarentegen niet geldt voor de immuniteit die aan internationale organisaties is verleend krachtens het algemeen beginsel van het internationaal publiek recht waarin zij is vastgelegd, of krachtens bijzondere akkoorden; daaruit volgt dat het arrest door een onderscheid te maken dat in artikel 1 van het Zetelakkoord niet is vervat, die bepaling schendt ;

tweede onderdeel, het arrest, in de onderstelling dat het Zetelakkoord van 16 november 1995 niet wordt beschouwd als een norm, in de zin van artikel 608 van het Gerechtelijk Wetboek, die door het Hof wordt getoetst, die akte althans uitlegt op een wijze die onverenigbaar is met zijn bewoordingen en dus de bewijskracht ervan miskent (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek) ;

derde onderdeel, eiseres in haar regelmatig aan de appèlrechters voorgelegde conclusie had gesteld dat het gemaakte onderscheid tussen het 'Jure imperii' en het 'Jure gestionis' alleen geldt voor Staten maar niet voor internationale organisaties en dat een internationale organisatie volstrekte immuniteit geniet; het arrest in de weergegeven motivering dat verweer helemaal niet beantwoordt (schending van artikel 149 van de Grondwet) :

Wat de drie onderdelen samen betreft :

Overwegende dat de door het eerste middel tevergeefs bekritiseerde motieven van het arrest een voldoende grondslag vormen voor de beslissing van het arbeidshof dat het bevoegd is om kennis te nemen van de vordering ;

Dat de drie onderdelen van het middel, die enkel ten overvloede gegeven overwegingen van het arrest bekritisieren, die overigens door dat middel als dusdanig worden betiteld, niet

tot vernietiging kunnen leiden en, zoals verweerder betoogt, niet ontvankelijk zijn ;

OM DIE REDENEN,

zonder acht te slaan op de stukken die verweerder op 14 februari 2000 ter griffie heeft neergelegd zonder tussenkomst van een advocaat bij het Hof van Cassatie,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt eiseres in de kosten.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, derde kamer, te Brussel, door eerste voorzitter Marchal, de raadsheren Parmentier, Echement, Storck, Velu, en in openbare terechtzitting van twaalf maart tweeduizend en een uitgesproken door eerste voorzitter Marchal, in aanwezigheid van eerste advocaat-generaal Leclercq, met bijstand van griffier Bierlaire.

Vertaling opgemaakt onder toezicht van afdelingsvoorzitter Boes en overgeschreven met assistentie van adjunct-griffier De Prins.

De adjunct-griffier, de afdelingsvoorzitter,